

Κυριακή 12 Ιανουαρίου 2020

(Κυριακή μετά τὰ Φῶτα).

Ματθ. 4, 12 – 17.

*«τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου
φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς»* (Ματθ. 4, 16).

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, καθώς ἀκούγεται στίς ἀνατολές τοῦ νέου ἔτους, ἔχει μία ἐξαιρετική ἐπικαιρότητα. Ὅμιλεῖ γιά τόν ἐγκλωβισμό τοῦ ἀνθρώπου στήν περιοχὴ καὶ στό σκοτάδι τοῦ θανάτου. Σήμερα ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος βιώνει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά καὶ μέ ἐξαιρετικά ἔντονο τρόπο αὐτό τόν ἐγκλωβισμό.

Δυστυχῶς στήν ἐποχὴ μας ὁ θάνατος εἶναι ὁ μέγας πρωταγωνιστὴς τῆς καθημερινότητας. Στήν κοινωνία μας, πού τόσο ἀγαπάει καὶ τόσο διψάει γιά τὴ ζωὴ, εἶναι τραγικὰ εἰρωνικό νὰ γεύεται χωρὶς διάλειμμα τὴν πικρὴ καὶ ἀποκρουστικὴ γεύση τοῦ θανάτου. Τὸ μεγάλο δράμα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου δέν εἶναι ὁ θάνατος τοῦ σώματος. Αὐτός

πάντοτε ὑπῆρχε καί πάντοτε θά ὑπάρχει. Εἶναι τό μόνο σίγουρο καί ἀναπόδραστο περιστατικό τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς. Τό δραματικό στοιχείο στήν ὑπόθεση αὐτή εἶναι ἡ σφοδρή ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου νά τόν ἀποφύγει καί ἡ συστηματική προσπάθεια πού καταβάλλει προκειμένου νά παραμείνει ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος γιά τήν ἔλευσή του. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα πιστεύουν ὅτι, ἐάν ἀποφεύγουν ν' ἀναφέρουν ἀκόμη καί τ' ὄνομά του, στό τέλος δέ θά τόν γευθοῦν. Τό πρόβλημα δέν εἶναι ὁ φόβος τοῦ σωματικοῦ θανάτου. Αὐτός ὁ φόβος εἶναι φυσιολογικός καί ἀναμενόμενος. Τό πρόβλημα εἶναι ἡ ψευδαίσθηση καί ἡ δαιμονική ἀπάτη ὅτι μπορούμε νά τόν ἀποφύγουμε, ἀρκεῖ νά τόν ξορκίσουμε. Ὑπάρχει ἡ βαθύτατη πεποίθηση σέ πάρα πολλούς ἀνθρώπους πώς ὁ θάνατος ἀφορᾷ ὅλους τούς ἄλλους ἐκτός ἀπό τούς ἴδιους. Ἐκεῖνος κτυπάει τίς πόρτες τῶν ἀνθρώπων καθημερινά, ἀλλά οἱ ἴδιοι ἀγωνίζονται νά δραπετεύσουν μακριά του.

Τό ἱερό κείμενο ὅμως στό σημεῖο αὐτό δέν ἀναφέρεται μόνο στό θάνατο τοῦ σώματος. Ἡ πε-

ριοχή, ή χώρα τοῦ θανάτου, γιά τήν ὁποία ὀμιλεῖ, εἶναι μία ἄλλη πραγματικότητα. Ἡ δεύτερη φοβερή καί ἀποκρουστική πλευρά τοῦ θανάτου εἶναι ἡ πνευματική του διάσταση. Αὐτός εἶναι καί ὁ ἀληθινός θάνατος. Ἡ πνευματική διάσταση τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία, ὁ χωρισμός καί ἡ ἀποξένωση ἀπό τό Θεό, πού εἶναι ἡ μόνη πηγὴ τῆς ἀληθινῆς καί αἰώνιας ζωῆς.

Οἱ ἄνθρωποι ἐγκλωβίζονται στήν περιοχὴ τοῦ θανάτου ὅταν συνειδητά καί ἐλεύθερα ἀρνοῦνται τό Θεό. Ὅταν ἀποφασίζουν νά ζήσουν χωρίς Ἐκεῖνον, ὅταν σχεδιάζουν τά πάντα χωρίς Ἐκεῖνον, ὅταν ἀγωνίζονται νά λύσουν ὅλα τά θέματα καί τά προβλήματα χωρίς Ἐκεῖνον. Τότε τό σκοτάδι καί ἡ πίκρα τοῦ θανάτου ἐγκαθίστανται στήν ψυχὴ καί γίνονται δυσάρεστη ἐμπειρία καί ἀποκρουστικὴ κληρονομιά.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγικὴ πραγματικότητα πού κυριαρχεῖ στό σύγχρονο κόσμο. Σήμερα ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά ξαναχτίσει τό μυθικὸ πύργο τῆς Βαβέλ. Προσπαθεῖ νά ὑψωθεῖ χωρίς Θεό, νά δημιουργήσει, νά ἐκπαιδευτεῖ, νά διασκεδάσει, νά

θεραπεύσει καί νά θεραπευτεῖ χωρίς Θεό. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι νά κουράζεται καί ν' ἀπογοητεύεται, νά πικραίνεται καί νά φθείρεται, νά πεθαίνει μ' ἓνα θάνατο ἀργό καί ἐπώδυνο, ἀτελείωτο καί θλιβερό. Μπορεῖ τά σώματα ἐξωτερικά νά εἶναι εὐρωστα, δυνατά καί ὄμορφα. Οἱ ψυχές ὅμως εἶναι νεκρές, φθαρμένες, ἀνίκανες ν' ἀγαπήσουν, νά χαροῦν ἀληθινά, νά καλλιεργηθοῦν οὐσιαστικά, νά στηρίξουν τούς ἄλλους καί νά στηριχθοῦν οἱ ἴδιες.

Ἡ ἐξωτερική ζωή καί εἰκόνα δέν εἶναι ἀπαύγασμα τῆς ἐσωτερικῆς πραγματικότητος. Πίσω ἀπό τόν ἐντυπωσιακό πύργο τῆς σύγχρονης Βαβέλ, μ' ὅλα τά κατορθώματα καί τίς ἐπιδόσεις, κρύβονται ἡ ἀπέραντη μοναξιά, τό σαράκι τοῦ ἀγχους καί ἡ πίκρα τοῦ ἀνικανοποίητου ἐγωισμοῦ. Πίσω ἀπό τά ἀμέτρητα φῶτα τῶν γιορτῶν, τῶν βιτρίνων, τῶν πάσης φύσεως κέντρων κρύβεται τό σκοτάδι τῆς ἄρνησης τοῦ Θεοῦ, τό ψέμα τοῦ παντοδύναμου ἀνθρώπου, ὁ σίγουρος θάνατος τοῦ πρόσκαιρου, τοῦ ἐφήμερου, ἡ φτήνια τῆς λάσπης τοῦ κακοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ζοφερή χώρα τοῦ θανάτου,

στήν ὁποία φυλακίζεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν μένει ἀποξενωμένος ἀπό τό Θεό.

Σήμερα, καθώς ἀπολαμβάνουμε τήν πρώτη Κυριακή μετά τή μεγάλη γιορτή τῶν Φώτων καί καθώς τό Ἅγιο Δωδεκαήμερο πέρασε γιά ἄλλη μία φορά στήν ἱστορία, ἀξίζει νά στοχαστοῦμε σέ ποιά περιοχή θέλουμε νά περάσουμε τή χρονιά πού ἀνοίγεται μπροστά μας. Θέλουμε νά ζήσουμε ἀληθινά ἢ θά διαλέξουμε τά σκοτάδια τῆς νέκρωσης καί τῆς φθορᾶς; Θά ἐπιλέξουμε φέτος νά συμπορευτοῦμε μέ τό Χριστό μας ἢ θά περπατήσουμε μόνοι στό δρόμο τοῦ ἐγωισμοῦ; Τό μεγάλο φῶς τοῦ Χριστοῦ ἀνέτειλε. Ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης καί τῆς χαρᾶς φωτίζει ὅλους τούς φυλακισμένους, πού εἶναι δεσμῶτες στά σκοτεινά κελιά τοῦ θανάτου. Ὅποιος ἀνοίξει τή σκέψη καί τήν καρδιά του στη θεϊκή παρουσία θά ζεσταθεῖ ἀπό τή γλυκιά αὔρα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, τήν ὁποία μακάρι ὅλοι μαζί ν' ἀπολαύσουμε ἀπό τώρα γιά λίγο καί, ὅταν φτάσουμε στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα μας, γιά πάντα. Ἀμήν.